

РЕШЕНИЕ

№ 21620

гр. София, 29.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 04.10.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Деница Митрова

**ЧЛЕНОВЕ: Атанас Николов
Вената Кабурова**

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Пламен Райнов, като разгледа дело номер **6282** по описа за **2024** година докладвано от съдия Атанас Николов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания.

Образувано е по касационна жалба на В. Г., чрез адвокат И. срещу Решение (без номер) от 20.11.2023 г. по анд № 8299/2023 г. на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение (НО), 13 състав.

С решението съдът е потвърдил Електронен фиш (ЕФ) за налагане на глоба № 4199223/26.11.2020 г., издаден от Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с който на касатора на основание чл.189, ал. 4 вр. с чл. 182, ал. 1, т. 2 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) е наложено административно наказание „глоба” в размер на 50 лева за извършено нарушение на разпоредбата на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

В жалбата се навеждат доводи за неправилно, необоснованост и незаконосъобразност, поради неправилно приложение на материалния закон и съществено нарушение на процесуалните правила при постановяване на решението – касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК. Касаторът твърди, че СРС неправилно е преценил събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, в следствие на което е достигнал до неправилни правни изводи за

осъществен състав на административното нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП и за липса на допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, включително и че самоличността не е безспорно установена. Искането до съдът е да постанови решение, с което да отмени решението на СРС.

В съдебното заседание касаторът, редовно призован, представлява се от адвокат И., която поддържа жалбата. Счита, че е налице изтекла погасителна давност по чл. 80, ал.1, т.5 от НК. Претендира присъждане на разноските по делото, съобразно представен списък, ведно с договор за правна защита.

Ответникът, редовно уведомен, чрез юрк. М., оспорва жалбата. Счита, че не следва да се прилага института на погасителната давност, тъй като не е изтекла. Прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение и претендира юрисконсултско възнаграждение. Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, XXVIII касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е депозирана в Софийски районен съд от надлежна страна в законоустановения срок в изпълнение на разпоредбата на чл. 211, ал.1 от АПК, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

Първоинстанционният съд правилно и въз основа на събраните писмени доказателства /изпратени от Българския Институт по Метрология, доказващи техническата годност на техническото средство, с което е установено нарушението/ е установил фактическата страна на спора, като е приел, че оспорения фиш е бил издаден въз основа на данните от мобилна видео система за контрол на скоростта на МПС АТСС АРН САМ S1 №11743с7. С помощта на последното е установено, че на 26.11.2020 г., в 11:53 часа, в [населено място], [улица], с посока на движение от [улица]към [улица]и срещу хотел „Б.“, при ограничение на скоростта от 50 км/ч. за населено място, касаторът е управлявал лек автомобил „Фиат Б.“ с ДК [рег.номер на МПС] със скорост на движение 65 км/ч., като по този начин е превишил разрешената скорост с 15 км/ч. – нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

Обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно постановено при спазване на процесуалните правила и материалния закон.

Правилно е определено лицето, което е сочено за нарушител, а именно собственика на автомобила. Съгласно чл. 187а, ал. 4, че вписаният собственик, съответно ползвател, се освобождава от административнонаказателна отговорност по ал. 1 и 2 във връзка с административни нарушения по чл. 179, ал. 3 - 3б, ако в срок от 7 дни от връчването на акта за установяване на административно нарушение или електронния фиш представи декларация, в която посочи данни за лицето, което е извършило нарушението, и копие от свидетелството му за управление на моторно превозно

средство.

По силата на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП, при нарушение, установено и заснето с автоматизирано техническо средство или система, в отсъствието на контролен орган и на нарушител, се издава електронен фиш за налагане на глоба в размер, определен за съответното нарушение. Обратно на твърденията в жалбата процесният ЕФ съдържа изрично уточняване, че е издаден от Столична дирекция на вътрешните работи - териториална структура на МВР. Законодателят цели да санкционира нарушителите на правилата за движение по пътищата, като в отсъствие на контролен орган се ползва установеното и заснетото с техническо средство, което е стационарно в разглеждания случай. В тази посока са и мотивите на Тълкувателно решение на ВАС № 1/26.02.2014 г. по т.д. № 1/2013 г., съгласно което електронният фиш е своеобразен властнически акт с установителни и санкционни функции. Той се приравнява едновременно към АУАН и НП, само по отношение на правното му действие (съгласно чл.189, ал.11 ЗДвП), но не и по форма, съдържание, реквизити и процедура по издаване. От това следва, че изискванията за форма, съдържание, реквизити и ред за издаване на АУАН и НП, сравнително подробно регламентирани в ЗАНН, са неприложими по отношение на електронния фиш. В този смисъл не се споделя твърдението в касационната жалба, че ЕФ е издаден в нарушение на чл. 34 от ЗАНН. Относно формата на електронния фиш следва да се приемат за задължителни само посочените в чл.189, ал.4, изр.2 ЗДвП реквизити, поради което в ЕФ не се изписва името на издателя му и негов подпис, а само териториалната структура на МВР, на чиято територия е извършено нарушението. Електронният фиш се издава след протичане на съкратено производство, което с оглед ускорената процедура няма състезателен характер, като изразът "в отсъствие на контролен орган и на нарушител" по чл.189, ал.4, изр.2 ЗДвП се отнася до издаването на електронния фиш. Въпреки че в съдържанието на ЕФ липсва информация дали същият може да се обжалва, пред кой орган и в какъв срок, на основание чл.59, ал.2 ЗАНН във вр.с чл.189, ал.8 ЗДвП съдебното производство пред СРС е образувано законосъобразно, а правото на защита на административнонаказаното лице не е ограничено. Не са налице допуснати съществени процесуални нарушения поради неспазване на изискуемата от законодателя форма – разпоредбата на чл.189, ал.4 ЗДвП е специална и дерогира приложението на чл.42 и чл.57 ЗАНН, поради което издаването на ЕФ въз основа на приложения по преписката снимков и писмен материал (чл.189, ал.15 ЗДвП) е законосъобразно и съответстващо на действително осъществилата се фактическа обстановка.

Приложени са и доказателства относно, годността на техническото средство, удостоверение за одобрен тип средство за измерване, протокол за последваща проверка на системата, както и схема за организация на движение от СО.

Безспорно от приложените по делото доказателства се установява, че въведеното в рамките на населеното място ограничение на скоростта е 50 км/ч съгласно чл.21, ал.1 ЗДвП. В оспорения ЕФ е посочена посочената разрешена скорост, а превишаването на скоростта е безспорно доказано, съответно – и правилно подведено под санкционната разпоредба на чл.182, ал.1, т.2 ЗДвП, в която хипотеза липсва разграничение на разрешената скорост по смисъла на чл.21, ал.1 ЗДвП и разрешената с поставен пътен знак скорост, въведена с чл.21, ал.2 от закона.

Изготвените с технически средства или системи, заснемащи или записващи датата, точния час на нарушението и регистрационния номер на моторното превозно

средство, снимки, видеозаписи и разпечатки са веществени доказателствени средства в административнонаказателния процес - чл. 189, ал. 15 ЗДвП. От приложената справка за регистрация, е възможно да се установят данните за собственика на управляваното МПС. Обратно на твърденията на касатора е видно от електронния фиш е, че в посоченото време и място в същия, със скорост 65 км/ч., касаторът е нарушил забраната на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, като е превишил допустимата скорост с 15 км/ч. Техническото средство е преминало ежегодния периодичен технически преглед. Същото е преминало през изискуемата законова проверка за техническа годност, а касаторът не е посочил, че автомобилът е бил управляван от друго лице.

Касаторът не е ангажирал никакви други доказателства, които да обосноват извода, че отразената в ЕФ фактическа обстановка не отговаря на действителната. В касационната жалба са наведени оплаквания, които не могат да доведат до промяна нито на установените факти, нито в направените правни изводи.

Настоящият съдебен състав споделя правните изводи на първоинстанционния съд и относно размера на наказанието. Съгласно разпоредбата на чл. 182, ал. 1, т. 2 ЗДвП при превишаване на максимално разрешената скорост за населено място от 11 до 20 км/ч. санкцията е в размер на 50 лв.

Касационната инстанция не споделя доводите относно изтичането обиновената тригодишна погасителна давност, с изтичането, на която компетентният орган не би могъл законосъобразно да ангажира отговорността на нарушителя за извършеното нарушение. Несъмнено срокът, с изтичането на който законодателят е регламентирал, че въпреки безспорното установяване осъществяването от обективна и субективна страна на всички елементи от състава на административно нарушение не следва да се наказва нарушителят, е 4 години и 6 месеца от извършване на нарушението по аргумент от чл. 80, ал. 1, т. 5 във вр. с чл. 81, ал. 3 от НК. Безспорно от доказателствата по делото се установява, че давността не е изтекла. В конкретния случай административно наказателно производство е образувано. Разпоредбата на чл. 81 ал. 3 от НК предвижда обаче абсолютна давност, с изтичането на която, макар да е било образувано производство, отговорността се погасява. В тази разпоредба е посочено, че независимо от спирането или прекъсването на давността наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в предходния член (чл. 80 ал. 1, а в настоящия случай т. 5 от този член от НК). В конкретния случай давността е била три години, а абсолютната давност (съобразно нормата на чл. 81 ал. 3 от НК) е четири години и половина от момента на извършване на нарушението по аналогия от чл. 80 ал. 3 от НК. Правилата за давността и абсолютната давност, предвидени в НК, следва да се прилагат и в административно наказателното производство и поради това, че давността и абсолютната давност, като основание за изключване на отговорността, е предвидено за много по – тежки противообществени прояви, а именно: престъпленията и няма логика за по леки такива – административните нарушения – да бъде изключена. Ако се приеме, че за административни нарушения давност не тече, би се получило така, че лице извършило по – лека простъпка – административно нарушение – да бъде поставено в по – тежко положение от лице извършило престъпление. В конкретния случай нарушението е извършено на 26.11.2020 г., поради което и абсолютната давност за наказателно преследване ще изтече на 26.05.2025 г.

При този изход на спора и като взе предвид направеното от процесуалния представител на ответника по касация искане за присъждане на разноски, на същата

се дължат разноси за юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 80 лв., определен съгласно чл. 78, ал. 8 от ГПК във връзка с чл. 143, ал. 4 и чл. 144 от АПК във вр. с чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Воден от гореизложеното и на осн. чл. 221, ал. 2 от АПК, във вр. с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София - град, XXVIII касационен състав,

РЕШИ :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение (без номер) от 20.11.2023 г. по анд № 8299/2023 г. на СРС, НО, 13 състав.

ОСЪЖДА В. Г. да заплати на СДВР сумата от 80 лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.